

מתקלקלים. (6)

גמרא:

שנינו במשנה: שתי הלחם נילושות אחת אחת, ונאפות אחת אחת; לחם הפנים נילושות אחת אחת ונאפות שתיים שתיים:

ומפרשינו: **מנא הני מילי?**

דתנו רבנן:

כתיב בלחם הפנים [ויקרא כד ה]: **"שני עשרונים יהיה החלה האחת"**, מלמד שנילושות אחת אחת.

מנין שאף שתי הלחם כך שיהיו נילושות אחת אחת, תלמוד לומר "יהיה" שמיותר הוא ללמד על שתי הלחם.

ומנין שאפיתן — של לחם הפנים — שתיים שתיים, כלומר, מנין שנתן שתי חלות כאחת לתוך התנור?

תלמוד לומר **"ושמת אותם"**, הרי למדנו ששימה ראשונה תהיה כמספר המועט ביותר המשתמע מלשון **"אותם"**, ומיעוט רבים שתיים. (7)

יכול אף שתי הלחם כן שיהיו נאפות שתיים שתיים, תלמוד לומר "אותם" למעט: אותם ולא את שתי הלחם.

ותמהינן: **האי "אותם" הא אפיקתיה** [כבר דרשנוהו ללמד שיהיו שתיים באפיה]! ?

ומשנינן: **אם כן שלא בא הכתוב אלא ללמד שיאפה שתיים שתיים, לימא קרא "ושמתם" שהוא כמו "ושמת אותם", ומאי "ושמת אותם" —**

שמעת מיניה — מתיבה זו — תרתי.

תנורבנן: כתיב "ושמת אותם" — בדפוס. (8)

שלשה דפוסים הן:

א. **נותנה לדפוס ועדיין היא בצק, כלומר, עושה בצק ונותנה בדפוס כדי שיקבל הלחם**

אבל אם ירצה יאפה את כולם כאחת; ובמנחת חינוך [מצוה צו ד"ה עושין] פשיטא ליה שיכול לעשות כן; וראה בהגה"ה על השפת אמת ובהגהות הנדמ"ח על המנחת חינוך שהביאו מדברי הר"ש בתורת כהנים, שדוקא הוא; ודברי המקדש דוד שהובאו בהערה 4 בענין קידוש הלחם בתנור, ייתכנו רק לפי הר"ש.

8. לכאורה נראה שהלימוד הוא על הדפוס שבתוך התנור, שהרי באמת פשוטו לשון הכתוב הוא שימה שעל השולחן שהיא אינה בדפוס, וכמבואר בתוספות סוף ד"ה וכשהוא; ובהכרח שדרשת הגמרא היא על השימה הראשונה שהיא בתנור, וכדלעיל.

הרי שהרמב"ם בפרק ז מתמידין ומוספין לא הזכיר דבר זה, ראה שם שסייע את דברי הרמב"ם; וראה עוד בפירוש המשניות להרמב"ם על המשנה דלקמן צו א, שמבואר בדבריו שהיתה צורת שתי הלחם דומה לזו של לחם הפנים שהיו להם דפנות, ובמה שכתב בתוספות יום טוב שם.

6. הרחבה בענין דפוסים אלו, ראה לקמן צו א בהערות על המבואר שם "וקערותיו" אלו הדפוסין.

7. בשפת אמת נסתפק: אם דוקא שתיים, או שמא לא בא הכתוב אלא להוציא אחת אחת,